

Η υποκρισία της ITUC
και το ψεύτικο ενδιαφέρον των ρεφορμιστών για το "δικαίωμα στην απεργία"

Του Lulamile Sibanda, Συνδικαλιστής, Νότια Αφρική *

Η έκκληση της ITUC για Παγκόσμια Ημέρα Δράσης για το "δικαίωμα στην απεργία" στις 18 Φεβρουαρίου θα ήταν αστεία αν δεν επρόκειτο για μια μεγάλη επίδειξη υποκρισίας και ψεύτικου ενδιαφέροντος για ένα "δικαίωμα" που η ITUC και οι σημαντικότερες οργανώσεις της έχουν προ πολλού εγκαταλείψει.

Η ITUC (Διεθνής Συνδικαλιστική Συνομοσπονδία) είναι ένας ισχυρός οργανισμός με "176 εκατ μέλη σε 162 χώρες", όπως ισχυρίζεται. Έχει τυλίξει την ΔΟΕ και απαγορεύει αντιδημοκρατικά σε όλες τις άλλες διεθνείς και περιφερειακές συνδικαλιστικές οργανώσεις να εκπροσωπούνται αναλογικά στα όργανα της ΔΟΕ. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι ο τρέχων Γενικός Διευθυντής της ΔΟΕ είναι ο πρώην Γενικός Γραμματέας της ITUC, κ Guy Ryder. Έτσι, όμως, οι εργοδότες και οι κυβερνήσεις βρίσκουν πολύ εύκολο να ανοίξουν μια συζήτηση για ένα δικαίωμα που περιλαμβάνεται στην Σύνοδο για την Ελευθερία του Συνεταιρίζεσθαι (αρ.87) που κατοχυρώθηκε πριν από σχεδόν έναν αιώνα και δεν αμφισβητήθηκε μέχρι τώρα. Πώς μπορεί αυτό να είναι δυνατό; Μήπως οι εργοδότες και οι κυβερνήσεις αισθάνονται ότι η πλειοψηφία της Ομάδας των Εργαζομένων είναι πολύ αδύναμη για να εμποδίσει τις προσπάθειες τους ή θεωρούν ότι είναι ακόμα και φιλική προς τις επιθυμίες τους; Δεν μπορούμε να πούμε τι είναι χειρότερο, αλλά και στις δύο περιπτώσεις, η επίθεση κατά του δικαιώματος της απεργίας στο επίπεδο της ΔΟΕ είτε δείχνει την πλήρη αποτυχία της ITUC να υπερασπιστεί τα δικαιώματα των εργαζομένων ή τη μεγάλη προδοσία της ITUC προς την εργατική τάξη.

Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, αφού οι πιο σημαντικές οργανώσεις της ITUC, αλλά και η ITUC η ίδια εδώ και καιρό πρόδωσαν την εργατική τάξη και τον αγώνα της και έχουν στην πράξη εγκαταλείψει το δικαίωμα στην απεργία. Σε ορισμένες περιπτώσεις μάλιστα, οι ίδιοι έχουν ευθυγραμμιστεί με τους εργοδότες και τις κυβερνήσεις ενάντια στο δικαίωμα στην απεργία.

Εδώ είναι μερικά παραδείγματα που είναι χαρακτηριστικά:

1. Πόσες φορές οι συνδικαλιστές (των συνομοσπονδιών) της **TUC στη Βρετανία, AFL-CIO στις ΗΠΑ, LO-στη Σουηδία, LO-στη Δανία, στη Φινλανδία, στην Αυστραλία, στην Αυστρία, στην Ελβετία**, κλπ έχουν ακούσει από τις ηγεσίες των συνομοσπονδιών ότι γενική απεργία -η υψηλότερη μορφή του ενωμένου αγώνα της εργατικής τάξης- δεν πρόκειται ποτέ να οργανωθεί από αυτές, διότι είναι "πάρα πολύ πολιτική"; Ας μην λησμονούμε ότι η τελευταία γενική απεργία στην Βρετανία έλαβε χώρα το 1926, στις ΗΠΑ το 1936, στην Αυστραλία το 1976!
2. Ένα άλλο παράδειγμα από τη **Γερμανία**, καθώς ήταν η (συνομοσπονδία) DGB της Γερμανίας, φιλοξένησε και το τελευταίο συνέδριο της ITUC. Ήταν επίσης η DGB που επιτέθηκε ανοιχτά στην απεργία στον τομέα των μεταφορών το 2014 και ανοιχτά υποστήριξε μαζί με τους εργοδότες νομοσχέδιο της κυβέρνησης να απαγορεύσει το δικαίωμα της απεργίας σε μικρότερα συνδικάτα. Στην πράξη η DGB της Γερμανίας είναι εναντίον της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι. Με τη νομοθεσία αυτή θα της δοθεί το μονοπώλιο του ελέγχου των εργατικών αγώνων ώστε να τους καταστέλλει.
3. **Στην Ισπανία** οι κύριες Συνομοσπονδίες (στιμ UGT και CCOO), απασχολημένες να λαμβάνουν τα εκατομμύρια της κρατικής χρηματοδότησης, εργάζονται από κοινού με την κυβέρνηση κατά των εργασιακών και κοινωνικών δικαιώματων. Το 2011, η UGT και CCOO υπέγραψαν ένα «κοινωνικό συμβόλαιο» με την κυβέρνηση και την ένωση των εργοδοτών, το οποίο περιλάμβανε μια μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος, που αύξησε την ηλικία συνταξιοδότησης κατά δύο έτη, από 65 σε 67, ενώ επίσης συμφωνήθηκαν με τους εργοδότες μισθολογικές περικοπές με κοινές συμφωνίες. Φυσικά δεν μπορούν να οργανωθούν απεργίες από αυτές τις

συνομοσπονδίες ενάντια σε μια πολιτική που συν-αποφασίζουν, μαζί με τους «κοινωνικούς εταίρους» τους.

4. **Στην Ελλάδα**, η οποία έχει βρεθεί στο κέντρο της προσοχής των μέσων ενημέρωσης σε όλο τον κόσμο για την λαϊκή αντίσταση στις πολιτικές της κυβέρνησης, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΔΝΤ, οργανώθηκαν πάνω από 35 Πανελλαδικές και εκατοντάδες απεργίες στους κλάδους και τις επιχειρήσεις κάτω από την πίεση των λαϊκών προβλημάτων και την πίεση του ΠΑΜΕ (Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο), στη διάρκεια των τελευταίων 5 ετών. Η ηγεσία της Γενικής Συνομοσπονδίας (ΓΣΕΕ), μέλος της ITUC και της ΣΕΣ, όταν δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο για να αποτρέψει τις απεργίες, έκανε ό, τι ήταν δυνατόν για να υπονομεύσει την πραγματική συμμετοχή των εργαζομένων.

Τώρα που ο ρεφορμισμός έχει επικρατήσει στις ηγεσίες πολλών, παλιά αγωνιστικών, συνομοσπονδιών αποδυναμώνοντας το συνδικαλιστικό κίνημα. Τώρα που οι εργοδότες και οι κυβερνήσεις έχουν παραβιάσει κατ'επανάληψη το δικαίωμα της απεργίας, φυλακίζουν ηγέτες των εργαζομένων και απαγορεύουν τις απεργίες χωρίς καμιά διαμαρτυρία από την ITUC και τις κύριες οργανώσεις της. Τώρα που ITUC έχει στρώσει το κόκκινο χαλί για τους εργοδότες και τις κυβερνήσεις να πατήσουν πάνω στα δικαιώματα των εργαζομένων και να γίνουν τόσο αδιάστακτοι, ώστε να ζητήσουν ακόμη και την πλήρη, νομοθετική κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας, Τώρα ITUC καλεί για μια παγκόσμια ημέρα δράσης!

Και γιατί καλούν μια παγκόσμια ημέρα δράσης; Για να συνεχίσουν να υπηρετούν τον πραγματικό σκοπό τους ως μακρύ χέρι των εργοδοτών και των κυβερνήσεων μέσα στο εργατικό κίνημα. Η ITUC υπάρχει, προκειμένου να ελέγχει και να διαχειρίζεται την αναπόφευκτη οργή και αγανάκτηση των εργαζομένων κατά την αντεργατικής πολιτικής και να τις διοχετεύσουν σε αβλαβείς αγώνες που θα μπορούσαν κάποια στιγμή να καταφέρουν να αναπροσαρμόσουν το ποσοστό εκμετάλλευσης και να μακιγιάρουν τον καπιταλισμό, αλλά ποτέ δεν θα αμφισβητήσουν τον μηχανισμό που δημιουργεί στους εργαζόμενους τα κοινωνικά προβλήματα. Αυτός δεν είναι άλλος από την αντίφαση μεταξύ κοινωνικοποίησης της παραγωγής και της ατομικής ιδιοποίησης του πλούτου, την εκμετάλλευση με σκοπό το κέρδος. Με άλλα λόγια οι σκλάβοι πρέπει να παραμείνουν σκλάβοι. Ίσως μπορούν να φτιάξουν συνδικάτο, να οργανώσουν διαμαρτυρίες και να γίνουν εκσυγχρονισμένο σκλάβοι, αλλά θα πρέπει να παραμείνουν σκλάβοι!

Σε ένα τελικό προδοτικό χτύπημα κατά της εργατικής τάξης, η ITUC προτείνει ότι το θέμα, που έθεσαν οι εργοδότες στο πλαίσιο της ΔΟΕ, δηλ εάν θα πρέπει να υπάρχει το δικαίωμα στην απεργία και ποιοι να είναι οι «περιορισμοί» του, θα πρέπει να παραπεμφθεί και να απαντηθεί από το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης! Αυτό σημαίνει ότι η ITUC θέλει να παραπέμψει το δικαίωμα που έχει αποκτηθεί μέσα από αιματηρούς εργατικούς αγώνες σε ένα συμβουλευτικό, δικαστικό όργανο, το οποίο δεν είναι και δεν μπορεί να είναι ουδέτερο.

Η ΠΣΟ, αντιθέτως, λέει ότι το δικαίωμα στην απεργία μπορεί να προστατευθεί και να ανακτηθεί στην πράξη από την άσκηση του δικαιώματος στην απεργία και από τον ενωμένο και ταξικό αγώνα των εργαζομένων.

* Περιφερειακός πρόεδρος της NEHAWU (Ομοσπονδίας Δημοσίων Υπαλλήλων) Νότιας Αφρικής, μέλος της Γραμματείας Νεολαίας της ΠΣΟ